

BRENGIER, Ernest (Sint-Eloois-Vijve 1 maart 1873 – Gent 25 juli 1940).

Studeerde aan het conservatorium in Gent orgel (Tilborghs), fuga en contrapunt (Samuel). Aan het eind van de 19de eeuw was hij in Antwerpen leerling van **Peter Benoit**, die hem in de richting van de grote (Vlaams-)romantische genres duwde. Al getuigde Benoit over Brengier "Hij zal later als toondichter hoger staan dan ik", toch hadden Brengiers werken (*Agnes Bernauer*, *Twee koningskinderen*, *Liefdezucht*, *Bruiloftsklokken*) niet het verhoopte succes. Toen Brengier na de dood van Benoit geen aanstelling aan het conservatorium kreeg, keerde hij terug naar West-Vlaanderen. Hij werd industrieel in Oostrozebeke en later in Ingelmunster. Toch had hij een zekere bijval met zijn *Studentenliederen* (**Cyriel Verschaeve**), met gelegenheidscantates (*Ascencio*, *Oost-Roosbeke*, *Leielied*) en met het zangspel *Grietje* (Ferdinand Rodenbach). Daarnaast schreef hij kwaliteitsvolle kunstliederen op gedichten van **C. Ameye**, **René de Clercq**, **Hubert Melis** en **Albrecht Rodenbach**. Van 1905 tot 1909 werkte hij aan een grootse opera *Gudrun*, een libretto van **Jozef Lootens** naar het drama van A. Rodenbach. In de volgende 25 jaar kreeg, deels onder impuls van Verschaeve, het al dan niet opvoeren van deze opera haast mythische proporties in de Vlaamse cultuurstrijd. Het ging op den duur niet meer over de waarde van de muziek maar om allerlei cultuurideologische betrachtingen. Brengier, die aan het componeren van *Gudrun* en aan heel de propagandastrijd achteraf een blijvende neurasthenie had overgehouden, verklaarde zelf: "Door Verschaeve's geestdriftig artikel (*Rodenbachsblad*, 1909) kwam het werk in de atmosfeer van de V.B. te staan alhoewel het geenszins met die bedoeling werd geschapen." In 1929 werd een gedeeltelijke opvoering in concertvorm in Antwerpen (Vlaamsche Concerten) enthousiast onthaald. Toen in 1934 een privé-Gudruncomiteit voldoende financiële middelen bijeen had gebedeld, werd de opera enkele keren uitgevoerd in Gent. De muzikale kwaliteit werd geroemd, maar de encenering werd als haast niet te realiseren ervaren en de Rodenbach-romantiek als voorbijgestreefd. In het kader van de hele *Gudrun*-propaganda hadden verschillende strijdliederen van Brengier enig succes: *Het lied der Knapenschap* (A. Rodenbach) en zeven Verschaeve-liederen. Ook zijn meer intieme liederen werden heruitgegeven.

Rond 1950 (tien jaar na zijn overlijden) poogde een Brengier-fonds zijn werk weer te laten herleven, wat resulteerde in enkele plaatselijke herdenkingsconcerten (Oostrozebeke) en een paar radio-uitzendingen, onder andere met liederen en een sterk ingekorte versie van *Gudrun*.

LITERATUUR: C. Ameye, 'E. Brengier', in *West-Vlaanderen* (1953), p. 157-158; – J. Maddens, 'E. Brengier', in *Gamma* (1976), p. 232-234; – H. Willaert, 'E. Brengier', in *De Roede van Tielt* (1993), p. 18-34.

HENDRIK WILLAERT